

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 218.291 van 1 maart 2012
in de zaak A. 199.000/IX-7051

In zake :

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Benito Boone
kantoor houdend te 2610 Wilrijk
Planetariumlaan 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de ORDE DER DIERENARTSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrik De Maeyer en Xavier Leurquin
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Hoge Raad van de Orde der Dierenartsen van 4 maart 2010 waarbij de aansluiting wordt gevraagd bij de “Federation of Veterinarians of Europe”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benito Boone, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont, gemachtigd om ter terechtzitting advies te verlenen, heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is als dierenarts aangesloten bij de Orde der Dierenartsen.

3.2. Op 4 maart 2010 beslist de Hoge Raad van de Orde der Dierenartsen (hierna ook: de Orde) om zich aan te sluiten bij de internationale vereniging zonder winstoogmerk "Federation of Veterinarians of Europe" (hierna afgekort: de FVE).

Deze beslissing luidt als volgt:

“De Hoge Raad beslist in unanimititeit om zijn aansluiting bij het FVE aan te vragen. R. Achen en R. De Keyser worden aangeduid om met het bureau van het FVE te gaan onderhandelen over de vertegenwoordiging van de Orde binnen de Belgische afvaardiging. De vertegenwoordigers van de Orde zullen zich evenwel niet mengen in syndicale aangelegenheden”.

Dit is de bestreden beslissing.

3.3. Met een brief van 29 april 2010 vraagt de Hoge Raad van de Orde effectief om aansluiting als lid bij de FVE.

3.4. De FVE heeft als statutair doel de bevordering van de diergeneeskundige wetenschap, de opleiding in de diergeneeskunde en het beroep van dierenarts in Europa. In het bijzonder stelt zij zich tot taak: (1) het bevorderen van de gezondheid en het welzijn van de dieren en de volksgezondheid, (2) het bevorderen van de coördinatie van de voorwaarden vereist voor de uitoefening van de diergeneeskunde, de gelijkwaardigheid van diergeneeskundige kwalificaties en de harmonisatie van de wetgeving die daarop betrekking heeft, (3) het bevorderen van de studie van de organisatie van het beroep van dierenarts, de wetten die de uitoefening van dit beroep regelen, het recht van de dierenartsen om de farmacie te beoefenen voor zover vereist voor de uitoefening van hun beroep, de deontologie en de tucht van het beroep, (4) het adviseren van internationale en Europese organisaties, (5) het bevorderen van interprofessionele contacten, (6) het behartigen van het statuut en de belangen van de diergeneeskunde, en (7) de verdediging van de belangen van de leden van de vereniging en van hun aangeslotenen.

3.5. De algemene vergadering van de FVE aanvaardt op 12 november 2010 de aanvraag tot aansluiting vanwege de Hoge Raad van de Orde. Uit de notulen van de vergadering blijkt dat de Vlaamse Dierenartsenvereniging bezwaar heeft gemaakt tegen het lidmaatschap van de

Orde. Er werd niettemin overgegaan tot stemming in de algemene vergadering met als resultaat de aanvaarding van het lidmaatschap van de Orde.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Eerste exceptie van de verwerende partij

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt vooreerst een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op die zij steunt op de niet-aanvechtbaarheid van de bestreden beslissing.

Zij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgevolgen sorteert die een onmiddellijk nadeel kunnen berokkenen aan de verzoeker, aangezien zijn rechtstoestand door de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt gewijzigd. De beslissing waarbij wordt gevraagd om een aansluiting te verkrijgen als lid van een vereniging, wijzigt volgens haar als zodanig de rechtsorde niet. Integendeel, zo stelt de verwerende partij, is het een beslissing ter voorbereiding van het lidmaatschap waarover niet door haarzelf, maar wel door de algemene vergadering van de betrokken vereniging wordt beslist. In die zin is de bestreden beslissing een louter voorbereidende handeling die niet vatbaar is voor een annulatieberoep. Het gaat om de loutere intentie lid te worden van de FVE, hetgeen impliceert dat het een niet-definitieve beslissing betreft, die afhangt van de eventuele aanvaarding van de aanvraag. Niet-definitieve beslissingen hebben in beginsel geen rechtsgevolgen en zijn als zodanig niet vatbaar voor vernietiging door de Raad van State.

5. De verzoeker repliceert dat de toetreding van de Orde tot de FVE definitief is geworden op 12 november 2010 en dat het beroep derhalve gericht is tegen een voorbereidende handeling in het kader van een complexe rechtshandeling. Hij laat voorts gelden dat de beslissing tot toetreding wél een

finale en dus aanvechtbare beslissing uitmaakt, aangezien hij geen beroep tot nietigverklaring kan instellen tegen de FVE die een internationale vzw is en die bovendien een derde is in de relatie tussen de verzoeker en de Orde. Het beroep en de daarin aangevoerde grieven zijn gericht tegen de beslissing van de Orde en niet tegen de beslissing van de FVE tot aanvaarding van het lidmaatschap van de Orde. De verzoeker stelt ten slotte dat de redenering van de verwerende partij leidt tot de feitelijke immuniteit van elke beslissing die zij zou nemen over het al dan niet toetreden tot een (internationale) organisatie.

6. In haar laatste memorie herhaalt de verwerende partij dat de bestreden beslissing geen rechtsgevolgen sorteert die een onmiddellijk nadeel kunnen berokkenen aan de verzoeker. Zij wijst erop dat de uiteindelijke rechtsgevolgen niet rechtstreeks voortvloeien uit de bestreden beslissing maar uit de beslissing van de FVE waarbij de aanvraag tot aansluiting vanwege de Orde werd aanvaard. De vaststelling dat de laatstgenoemde beslissing niet aanvechtbaar is voor de Raad van State, mag er niet toe leiden dat een initieel niet aanvechtbare beslissing alsnog aanvechtbaar zou worden.

De verwerende partij wijst er nog op dat niet dienstig een vergelijking kan worden gemaakt met de rechtspraak inzake de toetreding van gemeenten tot intercommunales, omdat in die zaken de beslissing tot overdracht van gemeentelijke bevoegdheid reeds rechtsgevolgen teweegbrengt, wat niet het geval is voor de thans bestreden beslissing tot aansluiting.

Beoordeling

7. Om lid te kunnen worden van de FVE moet, volgens artikel 8a van de statuten van deze vereniging, een nationale organisatie haar kandidatuur schriftelijk indienen bij de voorzitter van de FVE. De bestreden beslissing is niet louter een voorstel, intentieverklaring, vrijblijvend advies of standpunt, maar wel een definitieve beslissing tot het aanvragen van het lidmaatschap van de FVE. Ze zet het mechanisme in gang dat dient te leiden tot het lidmaatschap van de FVE.

Deze beslissing houdt tevens in dat de Orde der Dierenartsen, die door de wet van 19 december 1950 tot instelling van de Orde der Dierenartsen belast is met de opdracht van algemeen belang om controle uit te oefenen op de personen die de diergeneeskunde uitoefenen, zich schaaft achter de statuten en het reglement van inwendige orde van de FVE. De bestreden beslissing werd bovendien wel degelijk gesteld met het oog op het wijzigen van de rechtsorde, namelijk het verkrijgen van het lidmaatschap van de FVE en het verlenen van toelating aan de vertegenwoordigers van de Hoge Raad om te onderhandelen over de vertegenwoordiging van de Orde binnen de Belgische afvaardiging bij de FVE en de verdeling van de lidgelden binnen die afvaardiging.

Aangezien de bestreden beslissing een eindbeslissing is, die werd gesteld met het oog op het tot stand brengen van rechtsgevolgen, dient te worden besloten dat ze een voor vernietiging vatbare handeling is.

De exceptie is niet gegrond.

B. Tweede exceptie van de verwerende partij

Standpunt van de partijen

8. De verwerende partij werpt voorts een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op die zij afleidt uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoeker.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing uitsluitend betrekking heeft op derden, met name de FVE en de verwerende partij, zonder dat ze een nadeel toebrengt aan de verzoeker. De bestreden beslissing heeft bovendien geen uitwerking zolang de aanvraag niet is ingewilligd. Indien er al van een nadeel voor de verzoeker sprake zou zijn, dan volgt dit nadeel niet uit de bestreden beslissing als zodanig maar wel uit de niet-bestreden beslissing van de FVE waarbij het lidmaatschap van de Orde wordt aanvaard. Het rechtstreekse karakter

van het rechtens vereiste belang bij het beroep vergt evenwel dat er een direct causaal verband bestaat tussen het aangevoerde nadeel en de bestreden beslissing. Ook het zekere karakter van het belang van de verzoeker kan worden betwijfeld. Het loutere feit dat een beslissing gevolgen kan hebben die onvoorzienbaar zijn, volstaat niet om het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van die beslissing aan te nemen. Ten slotte toont de verzoeker niet aan dat de vernietiging van de bestreden beslissing hem enig voordeel zou verschaffen. Integendeel zou, in het geval van een vernietiging van de bestreden beslissing, de beslissing van de FVE om de verwerende partij als lid te aanvaarden blijven bestaan.

9. De verzoeker repliceert dat hij er een rechtstreeks en persoonlijk belang bij heeft dat de verwerende partij de wet en haar statuten niet schendt, nu hij zich verplicht moet aansluiten bij de verwerende partij en hij zijn lidmaatschap niet kan opzeggen. Dit belang bestaat des te meer nu de bepalingen die de verzoeker geschonden acht de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de verwerende partij ten aanzien van haar leden beogen te waarborgen. Bovendien bedraagt het jaarlijkse lidgeld van de FVE 17.084 euro. De verzoeker stelt dat hij er een rechtstreeks en persoonlijk belang bij heeft dat dit geld wordt besteed aan de uitvoering van taken van algemeen belang waarmee de wetgever de verwerende partij heeft belast. De vernietiging van de bestreden beslissing levert aan de verzoeker voorts een voordeel op, aangezien de verwerende partij dan als enige optie zal hebben haar lidmaatschap van de FVE in te trekken.

10. De verwerende partij laat in haar laatste memorie nog gelden dat haar lidmaatschap van de FVE niet tot gevolg heeft dat haar onafhankelijkheid op het vlak van de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheden in het gedrang komt. Er is volgens haar geen sprake van een doorwerking van verplichtingen die zijn aangegaan in het kader van de werking van de FVE of van beslissingen van de organen van de FVE naar de vervulling van haar wettelijke verplichtingen. Ter staving voegt zij een verklaring bij van de Executive Director van de FVE van 30 oktober 2011.

Voorts wijst de verwerende partij er nog op dat de verzoeker vrijwillig lid is van de Vlaamse Dierenartsenvereniging, die op haar beurt al twintig jaar lid is van de FVE. Zij stelt vast dat de verzoeker van dat lidmaatschap klaarblijkelijk géén nadeel heeft ondervonden.

Beoordeling

11. Artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling bestuursrechtspraak kunnen worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Dit vereiste belang bij het beroep is door de wetgever niet nader omschreven. De wetgever heeft aan de Raad van State de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 23 december 1946 houdende instelling van een Raad van State blijkt dat wanneer als ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld dat de verzoekende partij moet doen blijken van een benadeling of een belang, de wetgever in wezen heeft beoogd de actio popularis uit te sluiten (zie bijvoorbeeld: Parl. St. Kamer, 1937-1938, nr. 110, 11; Parl. Hand. Kamer, 1945-1946, 134 en 142). Eens die wezenlijke bedoeling veiliggesteld, heeft de wetgever duidelijk gewild dat de Raad van State het begrip “belang” als ontvankelijkheidsvereiste met de grootste soepelheid zou hanteren en daarbij de richting van een ruime interpretatie van het begrip “belang” zou uitgaan (Parl. St. Kamer, 1936-1937, nr. 299, 17-18; Parl. St. Senaat, B.Z. 1939, nr. 80, 49). De Raad van State heeft dan ook een ruime appreciatiebevoegdheid om te oordelen of iemand al dan niet een voldoende belang bij zijn beroep heeft.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 109/2010 van 30 september 2010 overwogen dat de Raad van State erover dient te waken dat het belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast.

12. Artikel 2 van de wet van 19 december 1950 tot instelling van de Orde der Dierenartsen bepaalt:

“De Orde der dierenartsen omvat al de doctors in de veeartsenijkunde in België woonachtig, aldaar gemachtigd de veeartsenijkunde uit te oefenen en ingeschreven op een van de lijsten der Orde.

Onder voorbehoud van de overgangsbepalingen dezer wet moeten de doctors in de veeartsenijkunde die in België woonachtig zijn en verlangen aldaar de veeartsenijkunde uit te oefenen, vooraf hun inschrijving op de lijst der Orde verkrijgen. [...]”.

Artikel 4 van de wet van 28 augustus 1991 op de uitoefening van de diergeneeskunde bepaalt in dezelfde zin:

“[...]

Dierenartsen mogen de diergeneeskunde slechts uitoefenen nadat zij ingeschreven zijn op de lijst van de voor hun beroep bevoegde Orde.

[...]”.

De verzoeker is aldus bij wet verplicht om ingeschreven te zijn op de lijst van de Orde indien hij het beroep van dierenarts wenst uit te oefenen.

13. Uit de beoordeling van de eerste exceptie is reeds gebleken dat de Orde, door het nemen van de bestreden beslissing, zich schaart achter de statuten en het reglement van inwendige orde van de FVE. Of de verzoeker daardoor als verplicht lid van de Orde enig nadeel ondervindt waaraan een vernietiging van de bestreden beslissing kan verhelpen, hangt af van het feit of het lidmaatschap van de FVE en de onderwerping aan de statuten en het reglement van inwendige orde van deze vereniging gevolgen hebben voor de uitoefening van de wettelijke opdrachten van de Orde ten aanzien van haar leden, onder wie de verzoeker.

Te dezen laat de verzoeker terecht gelden dat hij belang heeft bij de vernietiging van een beslissing die zijn recht op een controle door een onafhankelijke en onpartijdige Orde beperkt of schendt. Met andere woorden heeft de verzoeker belang bij de vernietiging van een beslissing die strijdig is met

wetsbepalingen die ertoe strekken een onafhankelijke en onpartijdige controle op de aangesloten dierenartsen te waarborgen. Dit aangevoerde belang kan niet worden gelijkgesteld met het belang dat iedere burger heeft bij de handhaving van de wettigheid. Het houdt bovendien rechtstreeks verband met de bestreden beslissing en is tevens zeker.

De verzoeker voert de schending van dergelijke wetsbepalingen aan in zijn eerste en tweede middel die hierna worden onderzocht. Het belang van de verzoeker bij zijn beroep hangt aldus samen met de grond van de zaak.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste en tweede middel

Standpunt van de partijen

14. De verzoeker voert in zijn eerste en tweede middel de schending aan van de artikelen 5 en 6 van de wet van 19 december 1950 tot instelling van de Orde der Dierenartsen.

Hij betoogt dat de internationale vzw FVE in het bijzonder tot doel heeft het statuut en de belangen van de Europese diergeneeskunde te behartigen door deze onder meer te promoten, evenals de verdediging op zich te nemen van de belangen van haar leden en hun aangeslotenen. De FVE beoogt aldus een syndicale werking, terwijl de Orde door artikel 6 van de wet van 19 december 1950 verbod wordt opgelegd om zich te mengen in syndicale aangelegenheden. De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat de Orde, enerzijds, deel uitmaakt van een vereniging waarbinnen elke beslissing wordt getoetst aan het doel van de vereniging en derhalve ook aan haar syndicale opdracht en, anderzijds, dient te waken over de plichtenleer, de eer, de eerlijkheid en de waardigheid van en de geheimhouding door de leden van de Orde in de uitoefening of naar aanleiding van de uitoefening van het beroep. De

omstandigheid dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de vertegenwoordigers van de Orde zich niet zullen mengen in syndicale aangelegenheden, doet hieraan geen afbreuk.

15. De verwerende partij antwoordt dat artikel 6 van de wet van 19 december 1950 uitsluitend de verhouding tussen de dierenartsen en de raden van de Orde regelt, inzonderheid inzake toezicht en tucht. Het regelt geenszins de verhouding tussen de raden van de Orde en derden zoals de FVE. Er kan volgens haar dan ook niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou zijn door de loutere vraag te mogen toetreden tot een vereniging die zich tot doel stelt hetgeen in artikel 4 van haar statuten is omschreven. De verzoeker voert ten onrechte aan dat de FVE zich zou inlaten met syndicale aangelegenheden. Het maatschappelijke doel van de vereniging wijst op het tegendeel. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat er hoe dan ook geen inmenging in die aangelegenheden zal gebeuren door de vertegenwoordigers van de Orde.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 5 van de wet van 19 december 1950, stelt de verwerende partij dat zij uit het verzoekschrift niet kan afleiden hoe de bestreden beslissing dit artikel zou schenden. Zij besluit daaruit tot de onontvankelijkheid van het tweede middel waarin van die schending sprake is. In ondergeschikte orde betwist zij andermaal dat de FVE zich zou inlaten met syndicale aangelegenheden en wijst zij erop dat de vertegenwoordigers van de Orde zich daarin luidens de bestreden beslissing hoe dan ook niet mogen mengen.

16. De verzoeker herhaalt in zijn memorie van wederantwoord de argumentatie van zijn verzoekschrift. Hij voegt er nog aan toe dat voor de Orde der Dierenartsen "elke inmenging" in syndicale aangelegenheden verboden is, zoals dit ook het geval is voor de Orde der Geneesheren en de Orde der Apothekers. Er is dienvolgens geen beperking van dit verbod tot tuchtrechtelijke aangelegenheden. De "principes" zijn volgens de verzoeker duidelijk. Hij omschrijft ze als volgt: (1) ieder risico op en elke schijn van verwarring door een

gelijktijdige aanwezigheid in de Orde en in andere groeperingen zoals de FVE dient te worden vermeden, (2) aan alle dierenartsen moet een gelijke, onpartijdige en onafhankelijke behandeling worden gegarandeerd en iedere zweem van partijdigheid en afhankelijkheid moet worden vermeden, (3) er zijn ruime en algemene bewoordingen ("elke inmenging") gebruikt om in alle gevallen te kunnen worden toegepast. Door de toetreding van de Orde tot de FVE komen deze basisprincipes in het gedrang, gelet op de syndicale activiteiten van de laatstgenoemde vereniging.

Volgens de verzoeker erkent de verwerende partij impliciet het probleem waar zij in de bestreden beslissing stelt dat de vertegenwoordigers van de Orde zich niet zullen mengen in syndicale aangelegenheden. De Orde zal nochtans als "effectief" lid van de FVE ook politieke en syndicale standpunten moeten innemen, wat zich trouwens al heeft voorgedaan en waarbij de Orde -voor zover de verzoeker weet- geen voorbehoud heeft gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 5 van de wet van 19 december 1950 stelt de verzoeker nog dat het voor zich spreekt dat de Orde de taken vermeld in artikel 5 van deze wet niet kan vervullen als lid van een belangenorganisatie die zich inlaat met syndicale en lobbyactiviteiten.

17. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie dat artikel 6, tweede lid, van de wet van 19 december 1950 moet worden geïnterpreteerd in het licht van het eerste lid van ditzelfde artikel en dat het verbod van inmenging derhalve slechts geldt voor tuchtaangelegenheden en niet voor andere aangelegenheden.

Voorts wijst de verwerende partij erop dat de FVE zich niet louter inlaat met syndicale aangelegenheden en dat het in dit opzicht belangrijk is een onderscheid te maken tussen de verschillende vergaderingen die binnen de vereniging bestaan. Zij stelt uitsluitend haar stemrecht te zullen gebruiken op de vergaderingen van de zogenaamde "Statutory Bodies Working Group" en slechts

als waarnemer te zullen deelnemen aan vergaderingen over syndicale materies, conform de bestreden beslissing.

De verwerende partij benadrukt dat het deelnemen aan de vergaderingen van de "Statutory Bodies Working Group" noodzakelijk is voor de goede uitoefening van haar adviserende taak ten aanzien van de wetgevende macht, zoals omschreven in artikel 5 juncto artikel 11 van de wet van 19 december 1950. Zij wijst erop dat ook beroepsorganisaties uit andere Europese staten participeren aan deze vergaderingen, wat het belang van deze vergaderingen aantoont.

De verwerende partij merkt voorts op dat zij regelmatig door de Belgische overheden zelf wordt geconsulteerd en uitgenodigd op diverse overlegvergaderingen waarop tevens syndicale organisaties aanwezig zijn. Volgens haar zou het niet kunnen dat zij in de toekomst genoodzaakt zou zijn haar wettelijke bevoegdheid ter zake niet verder uit te oefenen.

Ten slotte benadrukt de verwerende partij dat uit een bijgevoegde verklaring van de Executive Director van de FVE van 30 oktober 2011 blijkt dat zij niet onderworpen zal worden aan eventuele beslissingen van de organen van de vereniging over syndicale aangelegenheden. Integendeel behoudt zij te allen tijde haar volledige onafhankelijkheid.

Beoordeling

18. Uit de uiteenzetting van het tweede middel in het verzoekschrift blijkt genoegzaam dat de verzoeker artikel 5 van de wet van 19 december 1950 tot instelling van de Orde der Dierenartsen geschonden acht doordat het lidmaatschap van de Orde van de FVE, dat door de bestreden beslissing wordt bewerkstelligd, onverenigbaar is met de taak die de Hoge Raad van de Orde bij het voormelde artikel 5 toegewezen heeft gekregen.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij opwerpt, is de aangevoerde schending van artikel 5 van de wet van 19 december 1950 wel degelijk te beschouwen als een rechtsmiddel in de zin van artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Het tweede middel is dan ook ontvankelijk.

19. Artikel 5 van de wet van 19 december 1950 tot instelling van de Orde der Dierenartsen bepaalt:

“De raden der Orde maken de lijst op van de Orde.

Zij zorgen voor de naleving van de veeartsenijkundige plichtenleer, de eer, de eerlijkheid en de waardigheid van en de geheimhouding door de leden der Orde in de uitoefening of naar aanleiding van de uitoefening van het beroep, en zelfs buiten hun beroepsbedrijvigheid in geval van zware fouten, die een weerslag zouden hebben op de eer van het beroep.

Zij wijzen de bevoegde overheden op de inbreuken op de wetten en reglementen in zake uitoefening van de veeartsenijkunde.

Op verzoek van een van beide partijen of van ambtswege in geval van een ernstige tekortkoming aan de beroepseerlijkheid, waarden zij de honorariastaten der dierenartsen.

Op verzoek van de hoven en rechtbanken geven zij hun advies over de wijze van vaststelling en over het bedrag der gevraagde honoraria”.

Artikel 6 van de wet bepaalt vervolgens:

“De raden der Orde kunnen geen enkele strafmaatregel of ontzetting gronden op redenen in verband met het ras, de godsdienst, de levensbeschouwing, de politiek, de taal of de vakbeweging.

Elke inmenging op een dezer gebieden is hun verboden”.

Hoewel de bepaling die stelt dat “[e]lke inmenging op een dezer gebieden [...] hun verboden [is]”, geformuleerd is in het tweede lid van artikel 6 van de wet van 19 december 1950, waarvan het eerste lid betrekking heeft op tuchtmaatregelen en ontzettingen die de raden van de Orde kunnen opleggen, heeft het tweede lid een ruimer toepassingsgebied dan alleen maar tuchtaangelegenheden. Terwijl artikel 6, eerste lid, van de wet van 19 december 1950 beperkt is tot beslissingen inzake tuchtmaatregelen en ontzettingen, verbiedt

Bovendien blijkt uit de door de verwerende partij voorgelegde ledenlijst van de FVE dat voor een aantal landen, waaronder België, naast beroepsorden van dierenartsen ook andere organisaties lid zijn van de FVE, waarvan allerminst kan worden uitgesloten dat ze zich met syndicale activiteiten inlaten, zo ze zichzelf al niet als syndicaat betitelen.

22. Artikel 6, tweede lid, van de wet van 19 december 1950 verbiedt dat de Orde zich mengt in syndicale aangelegenheden. Hieruit volgt dat de Orde geen lid mag worden van een internationale vzw die aan belangenverdediging van dierenartsen doet en die syndicale activiteiten kan ontplooiën. Dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat de vertegenwoordigers van de Orde zich niet zullen mengen in syndicale aangelegenheden volstaat niet om de inachtneming van de aangehaalde wetsbepaling te vrijwaren, omdat de Orde zelf door haar lidmaatschap gehouden is de statuten en het reglement van inwendige orde van de FVE na te leven, waardoor zij, ondanks die uitdrukkelijke bepaling in de bestreden beslissing, toch kan worden onderworpen aan eventuele beslissingen in syndicale aangelegenheden bij meerderheid genomen door de organen van de FVE.

In het licht van die omstandigheden moet worden geconcludeerd dat het lidmaatschap van de FVE de Orde in een situatie kan brengen die onverenigbaar is met de artikelen 5 en 6, tweede lid, van de wet van 19 december 1950. Aangezien de Orde deze wetsbepalingen te allen tijde en ongeacht de omstandigheden in acht moet nemen, kan haar Hoge Raad niet op wettige wijze beslissen om de aansluiting bij de FVE te vragen.

De omstandigheid dat het lidmaatschap van de FVE voor de verwerende partij nuttig zou zijn voor haar adviserende taak op wetgevend vlak en dat zij soms wordt uitgenodigd op overlegvergaderingen van Belgische overheden waarop ook syndicale organisaties aanwezig zijn, doet geen afbreuk aan de zo-even geschetste draagwijdte van de aangehaalde wetsbepalingen.

artikel 6, tweede lid, van de wet van 19 december 1950 “elke inmenging” van de Orde in raciale, godsdienstige, levensbeschouwelijke, politieke, syndicale of taalaangelegenheden. De belangrijkste taak van de Orde bestaat, zo blijkt uit artikel 5 van diezelfde wet, in het opstellen van de diergeneeskundige plichtenleer en in het houden van toezicht op de naleving van deze plichtenleer door de leden. Het verbod om zich te mengen in raciale, godsdienstige, levensbeschouwelijke, politieke, syndicale of taalaangelegenheden is van toepassing op deze taak en is dus niet beperkt tot het opleggen van tuchtmaatregelen of ontzettingen.

20. Uit de parlementaire voorbereidende stukken van de wet van 19 december 1950 blijkt dat de Orde der Dierenartsen is opgericht naar het model van de Orde der Geneesheren (Parl. St. Senaat, 1947-1948, nr. 52, 1, en nr. 402, 1). De laatstgenoemde Orde werd opgericht bij wet van 25 juli 1938. Uit de parlementaire voorbereiding van deze wet kan worden afgeleid dat de Orde zich ver dient te houden van en geen oordeel mag uitspreken over onder meer de aangelegenheden die de syndicale verenigingen toebehoren (Parl. St. Senaat, 1936-1937, nr. 200, 2 en 4-5).

21. Te dezen rijst de vraag of de FVE zich kan inlaten met syndicale activiteiten. In haar statuten staat alvast vermeld dat zij de belangen behartigt van haar leden en van hun aangeslotenen (“[a]ssurer la défense des intérêts des membres de la FVE et de leurs adhérents”). Van Dale, Groot woordenboek der Nederlandse taal, omschrijft “syndicaal” als “betreffende de vakvereniging of de activiteiten daarvan”. “Vakvereniging” of “vakorganisatie” wordt door Van Dale beschouwd als synoniem voor vakbond en wordt gedefinieerd als “vereniging van werknemers die in hetzelfde vak of dezelfde bedrijfstak werkzaam zijn, met als doel de behartiging van de belangen van het vak en de verdediging van de sociale en economische belangen van de leden”. De in de statuten van de FVE vermelde opdracht kan bijgevolg syndicale activiteiten omvatten.

Het eerste en het tweede middel zijn gegrond.

23. Uit het voorgaande blijkt tevens dat de verzoeker over het rechtens vereiste belang bij zijn beroep beschikt (zie hiervoor randnummer 13), nu hij op gegronde wijze aanvoert dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van wetsbepalingen die ertoe strekken de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Orde bij de uitoefening van haar wettelijke opdracht ten aanzien van haar leden, onder wie de verzoeker, te waarborgen.

24. Ingevolge de vernietiging van de bestreden beslissing verliest de aansluiting van de Orde bij de FVE haar grondslag. Het behoort aan de verwerende partij om daaraan de gepaste gevolgen te verbinden voor wat haar lidmaatschap van de FVE betreft.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de Hoge Raad van de Orde der Dierenartsen van 4 maart 2010 waarbij de aansluiting wordt gevraagd bij de "Federation of Veterinarians of Europe".

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 1 maart 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons, staatsraad, wnd. kamervoorzitter,

Jeroen Van Nieuwenhove, staatsraad,

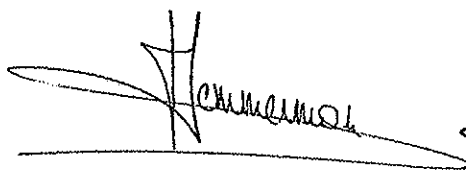
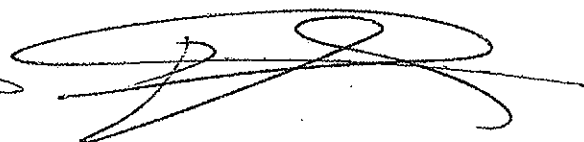
Bert Thys, staatsraad,

bijgestaan door

Tiny Temmerman, griffier.

De griffier

De voorzitter

Handwritten signature of Tiny Temmerman, consisting of a stylized 'T' and 'T' followed by the name 'TEMMERMAN' in capital letters.Handwritten signature of Daniël Moons, a complex, cursive signature.

Tiny Temmerman

Daniël Moons